

FRANCIAKERT

A gesztenyesor másik oldalán
sétálok, mint tavaly nyáron veled,
most október van, kicsit hűvösebb,
mégis méztiszta késő délután,

a Felfedezők Parkja épp bezár,
ezért a szomszédos utcán megyek,
- két éve most először nélküled -,
az Avenue de l'Observatoire

járdáján a Luxembourg-kert felé:
kerítésén arany lándzsahegyek,
hidegen és precízen fénylenek,
s vannak határt a kint és bent közé.

Most már nélküled is mindig veled:
obszervatórium, kaland helyett.

GENERÁCIÓK

Bakonyi börleszk: kedvesem jövőendő
exanyós-apósával parolázunk,
gyerekkorom lankái, nyárutó,
a trágyázott föld ismerős szaga,
aztán a nagyszüleim egykori
hálószobájában fekszünk az ágyba,
e megszokott megszokhatatlanságban,
az odafönn pulzáló csillagok
és lenn az elektromos fogkefénk
kék villódzása közt álmatlanul
forgolódva fülelem odakintről
a mindig esetleges kutya torkán
feltörő örök kutyaugatást.

37

SZÉTKÖLTÖZÉS

Előbb az önkéntelen pillanatokból fogytunk ki,
aztán a megoldásokból, majd az ötletekből,
a védekezésből, és végezetül
a vádaktól is. Ücsörögtünk a csupasz
parkettán, a kutya körberohangált,
leült, csak a farka kopogott
a lakkozott fakockamintán.
Elgurítottam neki a labdát,
utánarohant, a szájába vette,
és nem hozta vissza,
csak állt, nézett értetlenül.